

Dossier de premsa

Temps de canvis

Col·lecció Fundació Privada AAVC

Del 20 de juny al 29 de setembre de 2013

Introducció

El canvi és l'única cosa immutable
Artur Schopenhauer

L'any 2012 la Fundació Privada AAVC (Associació d'Artistes Visuals de Catalunya) diposita al Museu d'Art Jaume Morera la seva col·lecció d'obra artística.

Un total de 20 peces d'alguns dels grans noms de la plàstica contemporània nacional i internacional: **Sergi Aguilar, Frederic Amat, Antoni Muntadas, Joan Hernández Pijuan, Robert Llimós, Perico Pastor, Antoni Tàpies, EVRU, Francesc Torres, Susana Solano i Jaume Plensa.** I un fons d'obra gràfica format per 56 gravats d'**Eduard Arranz Bravo, Marta Cárdenas, Albert Ràfols Casamada, Miguel Condé, Florentino Díaz, Dis Berlin, José Luis Fajardo, Jorge Galindo, Teresa Gancedo, Juan Genovés, Montserrat Gómez Osuna, Josep Guinovart, Sohad Lachiri, Carlos León, Robert Llimós, Daniel Machado, Felicidad Moreno, Lucrecio Oteiza, Manolo Quejido, Rafael Rodríguez de Rivera, Sergio Sanz, Juliet Schlunke, Soledad Sevilla, Salvador Victoria, Sergi Aguilar, Carlos Franco i Luis Gordillo.**

Aquesta exposició mostra íntegrament el cos principal de la **Col·lecció Fundació Privada AAVC** i una selecció de gravats dels autors més significatius, a partir d'un doble discurs lligat al concepte de canvi. D'una banda, vincula la seva creació als més de 30 anys d'història de l'AAVC i al seu paper en moltes de les transformacions que, durant aquest extens període, s'han produït en l'entramat artístic del nostre país. De l'altra, defineix la col·lecció com l'instrument efectiu emprat per tal de poder dur a terme la renovació de l'AAVC i fer molt més important la seva presència en l'espai artístic català de començaments de segle XXI.

Tres dècades d'organització i lluita per tal de millorar el reconeixement social i econòmic de l'artista, en defensa dels seus drets i de la legislació que els empara, i per poder participar directament en el disseny i l'aplicació de les polítiques culturals i, especialment, en la difusió social de l'art contemporani.

La Col·lecció Fundació Privada AAVC

Cap a finals de l'any 1994 la Federació Sindical d'Artistes Plàstics de Catalunya (FSAPC) es reconverteix en l'Associació d'Artistes Visuals de Catalunya (AAVC). Es tracta, entre d'altres coses, de permetre l'entrada a noves disciplines creatives com ara el videoart, la performance i les arts electròniques. S'inicia així una primera transformació que culminarà, l'any 1997, amb la creació d'Hangar, un centre de producció artística pioner a Catalunya.

En aquesta conjuntura de creixement, l'any 1998 la Junta de l'AAVC decideix dur a terme una sèrie d'inversions patrimonials i canvis estructurals per tal de reforçar i modernitzar la seva organització. El context socioeconòmic que en aquells moments viu Catalunya —marcat per una certa inestabilitat— i la magnitud de l'operació fan que, per tal de poder-la dur a terme, sigui necessària la implicació directa dels associats i associades de l'AAVC, aportant capital en espècie.

Amb aquesta finalitat, i en un magnífic exercici de compromís personal, alguns artistes pertanyents a l'associació fan donació dels seus treballs a la pròpia AAVC perquè pugui afrontar amb garanties la important inversió econòmica que ha de fer efectiva la seva evolució cap al segle XXI. Neix la **Col·lecció AAVC**, en aquest primer moment formada per obres de:

Antoni Tàpies (1923-2012), **Frederic Amat** (1952), **Antoni Muntadas** (1942), **Jaume Plensa** (1955), **Susana Solano** (Barcelona, 1946), **Sergi Aguilar** (1946), **Francesc Torres** (Barcelona, 1948), **Zush** (1946) i **Robert Llimós** (1943).

L'any 2002, amb la intenció de formalitzar la separació existent entre les funcions de l'AAVC —una associació en defensa dels drets de l'artista i de la legislació que els empara— i les d'Hangar —un centre de producció artística i ajut a la creació— es crea la Fundació Privada AAVC, que atorga una personalitat jurídica pròpia a Hangar i que ha de ser l'encarregada de dur a terme la seva gestió de forma independent.

La constitució del patrimoni fundacional es realitza a partir del traspàs de la propietat de l'antiga **Col·lecció AAVC** a la Fundació, a la qual s'afegeixen noves donacions d'obra. Així, el fons d'art passa ara a denominar-se **Col·lecció Fundació Privada AAVC** i inclou, a banda de les obres dels artistes detallats anteriorment, noves donacions de:

Joan Hernández Pijuan (1931-2005), **Perico Pastor** (1953) i **Antoni Tàpies** (1923-2012).

I la incorporació d'un important fons d'obra gràfica, amb gravats de:

Eduard Arranz Bravo (1941), **Marta Cárdenas** (1944), **Albert Ràfols Casamada** (1923-2009), **Miguel Condé** (1939), **Florentino Díaz** (1954), **Dis Berlin** (1959), **José Luis Fajardo** (1941), **Jorge Galindo** (1965), **Teresa González Gancedo** (1937), **Juan Genovés** (1930), **Montserrat Gómez Osuna** (1964), **Josep Guinovart** (1927-2007), **Sohad Lachiri** (1946), **Carlos León** (1948), **Robert Llimós** (1943), **Daniel Machado** (1973), **Felicidad Moreno** (1959), **Lucrecio Oteiza** (1948), **Manolo Quejido** (1946), **Rafael Rodríguez de Rivera** (1959), **Sergio Sanz** (1964), **Juliet Schlunke** (1951), **Soledad Sevilla** (1944), **Salvador Victoria** (1928-1994), **Sergi Aguilar** (1946), **Carlos Franco** (1951) i **Luis Gordillo** (1934).

La composició d'aquesta col·lecció ha anat variant al llarg dels darrers temps, amb canvis en el llistat d'obres com a conseqüència d'algunes necessitats excepcionals expressades pels propis artistes. Això ha comportat la substitució d'alguns treballs originals dels anys noranta per altres de més recents. És el cas d'**Antoni Muntadas** (1942), **Robert Llimós** (1943), **Luis Gordillo** (1934) i **EVRO** (1946), anteriorment anomenat **Zush**.

El 22 de juny de 2010 el Patronat de la Fundació Privada AAVC, que en aquell moment presidia l'artista lleidatà Antoni Abad, acorda dipositar al Museu d'Art Jaume Morera de Lleida, en règim de comodat, la seva col·lecció d'obres d'art. El dipòsit, però, no es farà efectiu fins prop de dos anys més tard, el 26 d'abril de 2012, en un contracte signat entre l'Ajuntament de Lleida i la Fundació Privada AAVC, presidida llavors per Francesca Llopis.

Finalitza així un procés que integra a les col·leccions del Museu un fons tipificat en dos grans apartats: **obra original** (20 obres) i **obra gràfica** (56 gravats), malgrat que el primer, com a conseqüència dels canvis realitzats pels mateixos artistes que hem esmentat anteriorment, no està format estrictament en la seva totalitat per obra original, sinó que inclou obra gràfica d'Antoni Muntadas, Hernández Pijuan i Robert Llimós.

Per la seva naturalesa i funció, la Col·lecció Fundació Privada AAVC no conté cap discurs narratiu propi ni les seves obres mantenen un eix vertebrador únic que atorgui coherència al conjunt. Més aviat s'ha de veure com una ocasió excepcional de contemplar alguns dels grans noms de la plàstica contemporània a través d'un relat intermitent, fruit d'una època molt determinada.

Amb aquesta important consideració, i amb tota la precaució que imposa una visió historiogràfica excessivament encotillada, podríem agrupar el mosaic d'artistes i obres que participen a la mostra ***Temps de canvis*** en tres grans blocs: l'Informalisme, el Simbolisme i la Nova Figuració, i el Neoconceptualisme vinculat a l'art objectual i l'ocupació de l'espai. Tot plegat, però, amb l'excepció feta de la figura d'EVRU, veritable icona del canvi i l'artista que ha fet del mateix concepte de transformació la base del seu univers vital i creatiu.

Cronologia

1979

Fundació de la **FSAPC**: Federació Sindical d'Artistes Plàstics de Catalunya.

1980

Primera assemblea de la FSAPC, que escull una presidència col·legiada formada per **Albert Ràfols Casamada**, **Josep Guinovart** i **Joan Hernández Pijuan**.

1983

Jornades ***L'Art a Catalunya a Debat***. S'assenten les bases d'una veritable política artística en un context de democràcia i autogovern.

1984

Antoni Tàpies instituït president d'honor de la FSAPC.

1990

La FSAPC i un grup d'artistes madrilenys —Rafael Canogar, Juan Genovés, Lucio Muñoz i Luis Gordillo, entre d'altres— creen **VEGAP**, Visual Entitat de Gestió d'Artistes Plàstics, l'associació que a partir d'aquell moment gestionarà col·lectivament els drets d'autor dels artistes plàstics.

1993

Daniel Argimón, nou president de la FSAPC.

Introducció de la figura de l'1% cultural aplicat a la creació contemporània a partir d'una esmena de la FSAPC a la Llei de Patrimoni Històric Català.

1994

Susana Solano, nova presidenta de la FSAPC

La FSAPC tutela críticament la constitució del MACBA i demana l'anul·lació de la compra de la col·lecció privada del galerista **Salvador Riera** per part de la Generalitat de Catalunya, que minva altres partides destinades a l'art contemporani.

La FSAPC es reconverteix en **AAVC**: Associació d'Artistes Visuals de Catalunya.

1996

Sergi Aguilar, nou president de l'AAVC.

Co-laboració en la creació de la **UAAV**: Unión de Asociaciones de Artistas Visuales, d'àmbit estatal.

Es firma el primer conveni amb l'Ajuntament per l'obertura d'HANGAR

1997

Inauguració d'**HANGAR**, primer centre de producció d'arts visuals de Catalunya.

Creació, a proposta de l'AAVC, del **Consell Assessor d'Arts Plàstiques**, format per representants dels crítics d'art, galeristes, directors de museus i alts càrrecs del Departament de Cultura de la Generalitat.

1998

L'AAVC impulsa el document ***Un acord pel MACBA***, que proposa la convocatòria d'un concurs públic per triar el director.

Creació de la **Col·lecció AAVC**.

2000

L'AAVC abandona el **Consell Assessor d'Arts Plàstiques** per considerar-lo un organisme sense competències ni capacitat real de transformació.

2002

Francesc Torres nou president de l'AAVC.

Creació de la **Fundació Privada AAVC**, que assumeix la gestió d'HANGAR. Manuel Oliveira és nomenat director i el centre comença a consolidar un model propi de producció i difusió.

Traspàs de la titularitat de la Col·lecció AAVC. Es converteix en la **Col·lecció Fundació Privada AAVC**.

2003

L'AAVC funda —conjuntament amb altres entitats— la **Plataforma de la Cultura per a un Consell de les Arts**, el moviment cívic que ha de participar en l'elaboració dels estudis i projectes de llei per al futur Consell de les Arts.

2005

Ignasi Aballí, nou president de l'AAVC.

2006

Pedro Soler guanya el concurs a la direcció d'HANGAR.

2007

Les associacions estatals del sector artístic i el Ministeri de Cultura signen el **Documento de Buenas Prácticas en Museos y Centros de Arte**, que inclou una sèrie de recomanacions per a la correcta gestió i direcció de les institucions públiques d'art contemporani.

El Ministeri de Cultura, aplicant les recomanacions detallades al *Documento de Buenas Prácticas en Museos y Centros de Arte* convoca per a la direcció del **Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía** un concurs internacional que guanya Manuel Borja-Villel.

2008

La Fundació Privada AAVC redacta el **Pla d'Usos** del nou HANGAR, que ha de ser el document guia de l'ampliació del centre.

Joan Fontcuberta nou president de l'AAVC: **Daniel Garcia Andujar** i **Ignasi Aballí** vicepresidents.

2009

L'AAVC, la UAAV i altres agrupacions professionals d'àmbits de la creació a Catalunya constitueixen la **PECA**: Plataforma Estatal de Creadores y Artistas, amb l'objectiu de promoure canvis en la legislació estatal i obtenir el reconeixement d'un estatut propi per a l'artista.

El Parlament de Catalunya escull el primer plenari del **CoNCA**: Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Teresa Badia guanya el concurs a la direcció d'HANGAR.

2010

Jornades **Nosaltres creem, nosaltres decidim**, on s'analitzen els antics models d'explotació de la propietat intel·lectual.

El CoNCA desenvolupa el **Projecte de Xarxa Pública de Centres i Espais d'Art**, que l'AAVC desaprova

30 aniversari de l'AAVC. Es realitzen una sèrie d'actes commemoratius i Antoni Tàpies crea el logo de la celebració.

Inici de les obres d'ampliació d'HANGAR, que inclouen una residència per artistes.

2011

La Comissió Executiva de l'AAVC inicia un debat intern cap a la recerca d'un model d'associació més sostenible, transparent i participatiu.

L'AAVC, juntament amb la UAAV, organitzen les jornades **DO THE RIGHT THING** al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.

L'AAVC participa a la campanya ***No retalleu la cultura.***

2012

Campanya infructuosa per salvar el **Canòdrom** com a Centre d'Art Contemporani de Barcelona.

Signatura del contracte de cessió en règim de comodat al **Museu d'Art Jaume Morera de Lleida** del Fons d'Art de la Fundació Privada AAVC.

Nova elecció del patronat de la Fundació Privada AAVC, per primera vegada format per un grup d'artistes que no coincideix amb els i les membres de la Comissió Executiva de l'AAVC.

S'obren els nous espais d'HANGAR.

De la crisi de l'informalisme al neoconceptualisme

Una de les conseqüències derivades de la crisi de l'informalisme és la proliferació de pràctiques que posen en qüestió l'activitat artística orientada únicament a la producció d'objectes. Es debiliten, així, les fronteres que separen les diferents disciplines artístiques i apareixen noves formes d'expressió —com ara la instal·lació, la performance o el happening— que acceleren el procés d'alliberament de l'obra d'art del pes de la seva excessiva sacralitat.

Amb l'arribada dels anys setanta, tots aquests llenguatges alternatius s'aglutinaren sota els paràmetres del conceptualisme. Els artistes conceptuals destaquen pel seu caràcter interdisciplinari i el foment de la informació i el debat com a eixos al voltant dels quals articular la creació artística. Uns paràmetres que ressalten l'aspecte mental de l'obra per sobre del material o, el que és el mateix, la importància del procés creatiu per sobre del resultat final. En aquesta línia, cal destacar els treballs de Sergi Aguilar —considerat un dels introductors del conceptualisme a l'Estat Espanyol—, Carles Pazos, Benet Rossell, Antoni Llena, Antoni Muntadas, Francesc Abad, Fina Miralles, Francesc Torres, Pere Portabella o Carles Santos, entre altres.

La segona meitat dels anys setanta, i, sobretot, els primers vuitanta, comportaran un retorn a la pintura, bàsicament a través del neoexpressionisme i la nova figuració, amb alguns autors d'accent marcadament simbolista i d'altres que mantenen reminiscències del pop. Es tracta de revalorar els grans formats de la pintura tradicional en el marc d'un mercat artístic revitalitzat amb l'expansió dels museus d'art contemporani a escala mundial. Alguns exemples destacats d'aquest retorn a la pintura són Miquel Barceló, Ferran Garcia Sevilla, Zush, Frederic Amat, Perico Pastor, Àngel Jové, Robert Llimós, Manolo Quejido, Arranz-Bravo i Luis Gordillo.

Dins d'aquesta recuperació general de la pintura cal tenir en compte, també, l'evolució dels antics informalistes. Reprenent alguns dels plantejaments formals del moviment, tornen a fusionar l'obra pictòrica amb el collage o a adherir objectes a la tela, però aquest cop amb majors dosis de subjectivitat i lirisme, i incloent-hi referències constants a la cultura i al territori que els són propis. Seria el cas d'Antoni Tàpies, Josep Guinovart, Antoni Clavé, Albert Ràfols Casamada i Hernández Pijuan, entre altres.

En aquesta dinàmica de canvis constants i recuperacions fluctuants que caracteritza els anys vuitanta apareix, a mitjan dècada, un moviment que reorienta alguns postulats conceptuals posant l'accent a subratllar els elements quotidians que ens envolten i definir la seva relació amb l'espai que ocupen. Sorgeix així un corrent neoconceptualista en què artistes com ara Sergi Aguilar, Jaume Plensa, Antoni Muntadas, Pep Duran o Jordi Colomer mostraran les tendències més avançades del moment en els camps de l'art objectual i l'ocupació de l'espai. Aprofundint en el binomi matèria/espai trobem els treballs de Susana Solano —sens dubte l'artista més internacional que dona l'escultura catalana a partir dels anys vuitanta— i Soledad Sevilla, els treballs derivats de l'abstracció geomètrica de la qual la introdueixen, també, dins l'art conceptual i la investigació espacial.

La dècada dels noranta i l'arribada del segle XXI atorgaran un major protagonisme a l'obra d'artistes com EVRU o Antoni Muntadas, ja des de fa anys a la base d'una nova manera d'entendre la creació contemporània més actual. Aquella que, emprant tots els mitjans d'expressió artística al seu abast, estableix un diàleg permanent entre art i realitat en el qual es fa impossible distingir on s'acaba l'un i comença l'altre.

Obra exposada

Sergi Aguilar (Barcelona, 1946)

Considerat un dels introductors del conceptualisme a l'Estat Espanyol, Sergi Aguilar és un estructuralista que construeix, un creador i delimitador d'espais mentals que enllacen, estèticament, amb la tradició del purisme geomètric i el minimal. Per desenvolupar el seu treball escultòric parteix del dibuix com a eina preparatòria, un instrument al qual atorga molta importància. L'obra de Sergi Aguilar es troba al Guggenheim Museum de Nova York, al MABCA, al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía i al Kunsthalle Mannheim, entre altres.

S,N-O,N-S,S-N,C-W.N-D,UT 3 (7-13)

1993-1994

Instal·lació de pedra negra de Calatorao

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3407

Sense títol (Cartell de les Jornades Art i Ciutat)

1986

Litografia

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3478

Frederic Amat (Barcelona, 1952)

Pintor, gravador i escenògraf. L'any 1973, juntament amb Cesc Gelabert, realitza les seves primeres accions en espais arquitectònics. Entre el 1977 i el 1982 es trasllada a Oxaca (Mèxic) i Nova York. En el seu treball s'aglutinen —amb una forta càrrega simbolista— diferents objectes i materials, molts d'aquests creats pel propi artista, aplicats i modelats a partir d'un domini únic de les tècniques artístiques més variades, però també de les imatges i de les idees.

Cap Taronja

1984

Paper (polpa i cera) fet a mà

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3408

Antoni Muntadas (Barcelona, 1942)

Format a l'Escola d'Enginyers Industrials de Barcelona, Antoni Muntadas és el paradigma de l'artista pluridisciplinari per excel·lència. L'any 1971 s'estableix a Nova York atret pels fenòmens de comunicació de masses i per les noves tecnologies. Allí iniciarà un procés creatiu que el durà a abandonar progressivament la pintura i endegar nous camins partint de la crítica als mecanismes propis dels mitjans de comunicació. Per fer-ho, es recolza en la utilització del vídeo, la performance, els ordinadors i Internet. Ha estat professor de la Universitat de San Diego, de l'Escola de Belles Arts de Bordeus, de l'Escola Nacional de Belles Arts de París i de la Universitat de São Paulo, entre altres. I la seva obra

s'ha exposat a la Biennal de Venècia, a la Documenta de Kassel, al Guggenheim Museum i al MoMA de Nova York, al MACBA i al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.

Dealings

2003

Instal·lació litogràfica, 47/50

D'esquerra a dreta, i de dalt a baix: B+G+D, B+B+A, S+M, Trio, CH+B, B+T, Duo, B+P

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3409

Joan Hernández Pijuan (Barcelona, 1931 - 2005)

Professor i catedràtic de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona. L'any 1957 estudia gravat i litografia a l'Escola de Belles Arts de París, i el 1981 rep el Premi Nacional d'Arts Plàstiques. Els seus primers treballs sintonitzen amb l'informalisme, però posteriorment s'allunya del rerefons d'aquest moviment per fer-ne una interpretació més personal. La natura morta i el paisatge són els temes dominants en la seva obra, tot i que amb una concepció diferent a la tradicional, on allò que l'artista cerca, per sobre de tot, és una nova definició de la pintura des de la pròpia pintura, amb un important pes específic del concepte de paisatge interior.

Del jardín I, II, III

1997

Aiguatinta sobre paper Velín d'Arches, 6/25

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3410, 3411, 3412

Robert Llimós (Barcelona, 1943)

Entre els anys 1965 i 1968 Robert Llimós s'inicia com a pintor dins la Nova Figuració en un camí que el durà, després d'un parèntesi d'experimentació conceptual que abasta del 1969 al 1973, cap a una figuració expressionista amb un important predomini del color. A més de la pintura, la seva obra inclou també l'escultura i el gravat. Entre els anys 1975 i 1983 resideix a Nova York i, actualment, viu a Barcelona. La Generalitat de Catalunya li atorgà l'any 1994 el Premi Nacional d'Arts Plàstiques. La sèrie *Fortaleza* respon a una necessitat de posar en imatges un contacte amb extraterrestres que l'artista tingué a la ciutat de Fortaleza (Brasil) l'any 2009 i que ell mateix descriu en un text que acompanya aquesta col·lecció de gravats. Un fet, en paraules del mateix Llimós, que va canviar la seva forma de veure l'art i la vida i que aquell mateix any va fer públic a través d'una sèrie de pintures presentades a l'exposició *Contacto* de la Galeria Alejandro Sales de Barcelona.

Fortaleza

2011

Sèrie de 6 aiguatintes sobre paper Super Alpha, PA III/V

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Nau amb finestra II, Rebuda hipnòtica, Finestra II, Partida III, Cap X dona, Cap XI home

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3413, 3414, 3415, 3416, 3417, 3418

Perico Pastor (La Seu d'Urgell, Lleida, 1953)

Inscrit en el vessant més líric del neoexpressionisme català durant la primera meitat dels anys 70, Perico Pastor és un dels artistes lleidatans que més han marcat la pràctica figurativa catalana durant els anys 80 i 90. El 1975 marxa a Nova York, on treballa com a il·lustrador i crític d'art en publicacions com ara *Vogue*, *New York Times*, *Art News* o *Art Director's*. En aquesta ciutat fixarà la seva residència durant diferents períodes, fins a l'establiment definitiu a Barcelona l'any 1981. Hereu de la tradició pictòrica de Cézanne, Matisse, Bonnard, Hockney o Grosz, Perico Pastor aprofita tots els recursos derivats de l'expressionisme, l'informalisme, la il·lustració japonesa i l'abstracció gestual, aquesta darrera l'eina principal que li permet alliberar el pinzell xinès i convertir el traç negre en protagonista absolut de les seves obres.

Misterios del Islam

1987

Aquarel·la sobre paper

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3419

Antoni Tàpies (Barcelona, 1923-2012)

Cofundador, l'any 1948, del grup Dau al Set, a partir del qual s'endinsa en el camp de l'informalisme matèric i la pintura de signes per desenvolupar una obra molt personal i d'una gran força expressiva. La investigació amb nous materials, l'ús del collage i els grans formats han caracteritzat i donat caire universal al treball d'Antoni Tàpies, que aconsegueix, a partir del 1953, un reconeixement internacional unànime. Els anys 1952, 1958, 1979 i 1993 participa a la Biennal de Venècia (aquest darrer any la seva instal·lació *Rinzen* guanya el Lleó d'Or del certamen), i el 1959 i el 1964 exposa a la Documenta de Kassel. La seva trajectòria acumula un gran nombre de premis i guardons, com ara el Premi Ciutat de Barcelona (1976), la Medalla d'Or de les Belles Arts (1982), la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1983), el Premi Príncep d'Astúries de les Arts (1990), la Medalla Picasso de la UNESCO (1993), el Premi Nacional d'Arts Plàstiques (1995) i el Premio Nacional de Gravado y Arte Gráfico (2002). L'any 1990 s'inaugura a Barcelona la Fundació Antoni Tàpies.

Simetria

1991

Oli sobre cartró adherit a una tela

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3420

Logo FSAPC

1988

Acrílic sobre paper

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2013

MAMLL 3482

Signatura de Tàpies. 30 anys

2010

Ceres sobre paper

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2013

MAMLL 3483

EVRU (Barcelona, 1946)

EVRU neix el 23 de febrer de 2001 durant l'exposició *Tecura* al MACBA, en el mateix instant en què s'extingeix Zush, nascut al seu torn el 1968 d'Albert Porta al Centre Frenopàtic de Barcelona. Com a Zush crea el Evrugo Mental State i estableix un codi de comunicació propi que, a partir del 1971, adquireix força rellevància en el panorama artístic internacional. L'any 2000 el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía duu a terme un resum dels seus gairebé quaranta anys d'activitat artística, híbrida i complexa com poques. EVRU representa la darrera mutació definida pel mateix protagonista com a l'Artciemist, una suma d'artista, científic i místic, que segueix utilitzant les noves tecnologies com a instruments idonis per al seu treball i per poder materialitzar detalls (anatomies, paisatges, missatges xifrats, etc.) del territori evrugui. La seva obra forma part de col·leccions com ara la del MACBA, l'IVAM, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el MoMA i el Solomon R. Guggenheim de Nova York, i el Fons Nacional d'Art Contemporani de París.

Alienar Vlod

2008

Imatge digital sobre caixa de llum (LED)

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3421

Francesc Torres (Barcelona, 1948)

Artista plàstic, comissari i assagista. A començaments dels anys setanta es trasllada a Chicago, on s'inicia en els camins de l'art conceptual i, posteriorment, a Nova York, on resideix fins a l'any 2002. El treball de Francesc Torres pretén explicar el posicionament de l'artista davant la seva pròpia creació i davant la mateixa societat. A l'obra *A on ho poso?* l'artista solidifica i ordena cronològicament, en mode estratigràfic, un compendi d'algunes de les principals obres del pensament occidental —des de l'antiguitat (PLATÓ. *La República*) fins a la modernitat (MARCUSE. *Eros and Liberation*)— per situar-lo damunt un carro i plantejar-nos la pregunta on col·loquem, avui en dia, tot aquest llegat. Torres és l'autor de la instal·lació *Memòria fragmentada: 11-S NY Artefactes a l'Hangar 17* (2011), realitzada amb motiu del desè aniversari dels atemptats de l'11 de setembre a Nova York i, aquest 2013, ha presentat, conjuntament amb la cineasta Mercedes Álvarez, l'obra *25%*, que representa Catalunya a la Biennial d'Art de Venècia. Entre altres guardons, l'any 1991 va rebre el Premi Nacional de Belles Arts i el 2009 el Premi Nacional d'Arts Visuals per l'exposició retrospectiva *Da Capo* que es va dur a terme al MACBA.

A on ho poso? (Pregunta profana sense resposta acadèmica)

1997

Carro de biblioteca i llibres

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3422

Susana Solano (Barcelona, 1946)

Formada a la Facultat de Belles Arts de Barcelona, Susana Solano es dedica a la pintura fins a l'any 1980, moment en què inicia els seus treballs en el món de l'escultura des de postulats propers al neoconceptualisme i l'ocupació de l'espai. La seva és una obra que accentua, per sobre de tot, la relació existent entre la matèria i l'espai que l'envolta a través d'estructures formals tancades en recintes

arquitectònics o gàbies obertes de concepció clarament minimalista. Utilitza materials tan diferents com el ferro i el vímet per expressar els seus suggeriments, sensacions i records. Premi Nacional d'Arts Plàstiques l'any 1988, va ser seleccionada per a la Documenta de Kassel els anys 1987 i 1992, va participar a la Biennal Internacional de São Paulo el 1987 i a la Biennal de Venècia els anys 1988 i 1993.

Closca número 5

1996

Ferro

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3423

Jaume Plensa (Barcelona, 1955)

Escultor format a La Llotja i l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. En una primera etapa la seva obra reflecteix l'interès per qüestions relacionades amb el volum, l'espai i la tensió. Cap a mitjan anys 80, però, comença a modelar el ferro i desenvolupa un concepte escultòric de formes zoomòrfiques que evolucionarà en treballs amb ferro colat, cristall i resina barrejats amb llums i sons. Des del 1996 s'ha dedicat també a la creació d'escenografies per a muntatges teatrals, principalment en col·laboració amb la companyia La Fura dels Baus. Al seu costat ha reinterpretat òperes clàssiques com ara *Atlàntida*, de Manuel de Falla; *El martiri de Sant Sebastià*, de Claude Debussy; *La damnation de Faust*, de Berlioz, i *La flauta màgica*, de Mozart. És l'autor de l'obra *Crown Fountain*, situada al Millennium Park de Chicago. L'any 1997 va ser guardonat amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques concedit per la Generalitat de Catalunya.

Black Stomach

1996

Mixta sobre paper

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3424

Eduard Arranz-Bravo (Barcelona, 1941)

Entre el 1970 i el 1980 Arranz-Bravo treballa conjuntament amb el pintor Rafael Bartolozzi, amb qui realitzarà diverses obres, accions, edicions gràfiques, dissenys i murals com el de la fàbrica Tipel de Parets del Vallès, segurament la icona més gran del pop art a Catalunya. Tot i començar conreant l'informalisme, l'any 1961 abandona aquest moviment per endinsar-se en un vocabulari formal i conceptual clarament influenciat pel surrealisme i el simbolisme, però que encara manté certa proximitat del pop. L'any 1981 representa Espanya a la Biennal de Venècia i el 2009 s'inaugura la Fundació Arranz-Bravo a l'Hospitalet de Llobregat.

Bodeson I

1991

Aiguafort, 15/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3425

Marta Cárdenas (Sant Sebastià, 1944)

Pintora i gravadora de l'escola basca. Tot i iniciar-se en el retrat, aviat es passa als espais oberts i a l'estudi del moviment. Durant la dècada dels 90 duu a terme un viratge creatiu cap a l'abstracció, molt lligat a la natura, sobretot pel que fa als colors i les textures. La seva obra es troba en col·leccions com ara la del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el Museo de Bellas Artes de Bilbao, la Fundació Juan March i la Fundació La Caixa.

Homenaje a Ettore Scola I

1991

Aiguafort, 18/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3426

Albert Ràfols Casamada (Barcelona, 1923 - 2009)

Pintor, dibuixant i gravador que va abastar altres camps de la creació com ara el tèxtil, el teatre, la decoració, el disseny de vidrieres o la poesia. Partint d'uns inicis figuratius, el seu treball va evolucionar (com molts altres companys de generació) cap a l'abstracció informalista a partir d'un procés de depuració del llenguatge on la sensualitat i l'austeritat són dues de les principals característiques de la seva obra. Va ser guardonat amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques l'any 1980.

Sense títol

1991

Aiguatinta, 16/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3427

Miguel Condé (Pittsburgh, EUA, 1939)

Pintor, dibuixant i gravador figuratiu mexicà que viu i treballa entre Madrid i Sitges. Membre titular de la Société des Peintres-Graveurs Français, la seva obra és present en nombrosos museus i col·leccions com ara el MoMA de Nova York, el Cleveland Museum of Art, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía i la Biblioteca Nacional de França.

El peso del amor

1993

Aiguafort, 10/50

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3430

Anatomía de la huida

1993

Aiguafort, 6/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3431

Florentino Díaz (Frenedillo de Ibos, Càceres, 1954)

Escultor, pintor i gravador. Va estudiar gravat l'any 1978 a l'Escola d'Arts i Oficis de Madrid, però serà als Tallers d'Art Actual del Círculo de Bellas Artes d'aquesta ciutat —amb Ràfols Casamada, José Guerrero, Manolo Valdés, Hernández Pijuan i Antonio Saura— on desenvoluparà la seva veritable formació i trajectòria. Un llenguatge cuidat i subtil, sense més excessos dels necessaris, que adquireix més força en les escultures i instal·lacions, i on el que predomina, per sobre de tot, és el tractament de qüestions com ara l'escala, el pes i la idea que es formalitzen en obres denses, opaques, agressives i de gran presència física.

Sense títol

1991

Aiguafort, 54/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3442

José Luis Fajardo (La Laguna, Tenerife, 1941)

Resident a Madrid des de l'any 1964, Fajardo va formar part del grup Nuestro Arte en una primera etapa dominada per la influència de l'expressionisme abstracte i el mestratge del grup El Paso. Posteriorment, desenvoluparà una nova etapa expressionista, encara que aquest cop des de la figuració, que l'ha dut, darrerament, a la realització de retrats imaginaris, més serens, que integren experiències artístiques anteriors, i on àmplies àrees del quadre es redueixen a composicions abstractes.

Ucrónico del desencanto

1991

Aiguafort i carborúndum, 27/30

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3447

Ucrónico del texto

1991

Aiguafort i carborúndum, 28/30

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3451

Jorge Galindo (Madrid, 1965)

Des de les seves primeres obres, exposades a mitjan anys vuitanta, Galindo intercala la pintura amb els collage fotogràfics, en una obra pròxima a l'abstracció gestual que atorga una especial importància a l'atzar i els aspectes matèrics.

Sense títol

1992

Aiguafort, 35/50

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3452

Juan Genovés (València, 1930)

Jas des dels seus inicis, Genovés ha estat un pintor preocupat per la necessitat de renovar l'art i definir clarament la seva funció dins la societat. Ha format part de col·lectius molt significatius en el panorama espanyol de postguerra: Los Siete (1949), Parpalló (1956) i Hondo (1960), que van afegir nous plantejaments al corrent informalista dominant. A la dècada dels seixanta, després d'una breu crisi pictòrica i una relació profunda amb els moviments d'oposició al règim franquista, va començar a plantejar dos temes: l'"individu sol", resolt inicialment com un collage en relleu, i la "multitud", tractat amb tintes planes i estructures plàstiques d'aspecte cinematogràfic. Aquesta última proposta es concretarà, amb el temps, en un singular realisme polític de forta denúncia social, confeccionat a partir de la manipulació d'imatges proporcionades pels mitjans de comunicació de masses. Guardonat amb la Menció d'Honor a la Biennal de Venècia l'any 1966, el Premi Nacional d'Arts Plàstiques 1984 i la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts l'any 2005.

Sense títol (Sèrie LO LÍQUIDO)

1991

Aiguafort i manera negra, 34/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3455

Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007)

Més enllà de la seva vinculació a l'Informalisme, la trajectòria de Guinovart ha estat permanentment vinculada a una poderosa inquietud per captar l'essència del territori. La seva pintura reflecteix aquest vincle i el materialitza a través de la utilització dels materials més diversos i de les tècniques més variades, amb el denominador comú de la tridimensionalitat com a característica essencial del seu treball. La seva obra forma part de col·leccions com les del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el MACBA o el Guggenheim de Bilbao i Nova York, entre altres. L'any 1994 s'inaugura la Fundació Privada Espai Guinovart a Agramunt, lloc d'origen del seu avi patern i la població on el pintor va viure la seva infantesa en els anys de la Guerra Civil.

Sense títol

1992

Aiguafort, 21/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3457

Felicidad Moreno (Lagartera, Toledo, 1959)

Des de mitjan anys vuitanta el treball de Felicidad Moreno se centra en la utilització de la pintura i l'objecte quadre com a suport d'un llenguatge propi, allunyat de qualsevol referència figurativa, amb el qual experimenta centrant-se només en el propi acte de crear, acte en què els colors i les formes circulars es barregen en una mena de joc òptic. Darrerament deixa d'utilitzar la matèria pictòrica, però conserva l'ús d'aquest llenguatge, que combina amb la utilització de tecnologia com làsers i focus de llum.

Sense títol (Sèrie LA ALTERNATIVA)

1991

Aiguafort i aiguatinta, 9/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3465

Manolo Quejido (Sevilla, 1946)

Pintor i artista gràfic que, cap a finals de la dècada dels 70, va formar part de l'anomenada Nueva Figuración Madrileña amb Juan Antonio Aguirre, Carlos Alcolea, Chema Cobo o Luis Gordillo, entre d'altres. L'obra de Quejido se situa a mig camí entre el pop art (amb clares influències del pop anglès) i la pintura neoexpressionista. Preocupat per la necessitat de reflexionar sobre la funció social de l'art, el seu treball es caracteritza per reaccionar davant l'obscurantisme i la gravetat existencialista pròpia de l'informalisme.

La Màquina

1992

Aiguatinta, 34/75

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3467

Soledad Sevilla (València, 1944)

A començaments dels anys 70, després d'uns inicis creatius propers al minimalisme pictòric, l'obra de Soledad Sevilla evoluciona cap a l'abstracció geomètrica o optical art, en una particular via d'escapament de la neofiguració i el pop art que en aquells moments triomfaven a l'Estat espanyol. Posteriorment, les seves preocupacions artístiques prenen una nova direcció i s'endinsa en l'art conceptual i, sobretot, en la investigació de l'espai. L'any 1993 rep el Premi Nacional d'Arts Plàstiques i el 2007 la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts.

En ruinas IV (nocturno2)

1994

Aiguatinta, 3/50

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3472

En ruinas II (diurno)

1994

Aiguatinta, 2/50

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3473

Luis Gordillo
(Sevilla, 1934)

Considerat una de les principals figures de l'art abstracte espanyol i un dels creadors més singulars de la segona meitat del segle XX, Gordillo participa de l'Informalisme i el pop art, a l'hora que una part del seu treball explora la importància de la sèrie i la repetició com a eina compositiva. En aquesta línia d'investigació, parteix de la base que una imatge sotmesa a un continu procés de reproducció mai aconsegueix arribar a un estat definitiu. I és a través d'aquest plantejament que assoleix el que serà la seva aportació més singular a l'art contemporani: la definició d'estratègies cromàtiques apropiades de fenòmens urbans actuals. En aquest sentit, el seu treball es relaciona amb la tradició fotogràfica documental i la cultura popular vinculades amb el disseny gràfic més actual. L'any 1996 se li atorga la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts i el 2007 va ser guardonat amb el Premi Velázquez d'Arts Plàstiques, l'equivalent en pintura al Premi Cervantes.

Archipiélago

2010

Serigrafia, 1/1

Dipòsit de la Fundació Privada AAVC, Barcelona, 2012

MAMLL 3480

Informació i horaris

Museu d'Art
Jaume Morera

Av. Blondel 40, baixos - 25002 Lleida - Tel. 973 700 419

mmorera@paeria.cat

www.paeria.cat/mmorera

<https://www.facebook.com/MuseuMoreraLleida>

<https://twitter.com/museumorera>

Horari

De dimarts a divendres, de 17.00 a 20.00 h

Dissabtes, de 12.00 a 14.00 h i de 17.00 a 20.00 h

Diumenges i festius d'11.00 a 14.00 h

Dilluns tancat

Entrada gratuïta

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Diputació de Lleida
municipis, territori i jo

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs
Protecció Històrica de la Ciutat de Lleida

HANGAR.
ORG

fundació privada
aavc

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida